

A barbárokról

TÖRTÉNELEM

Északkelet-Ynev „vad csücskén”, ezen a hatalmas, rackafej alakú földnyelven, melyet csaknem teljes egészében kopár, meddő, töredezett sziklahátak borítanak, s a dicső Kyria az Ötödkorban még meghódításra sem érdemesítette, található a korg barbárok szállásterülete. A korg „civilizáció” befolyási közege azonban lényegesen messzebbre terjed, már amennyiben ezt a régiót a szárazföldön és vízen vezetett rablóportyák övezetével tekintjük egybeesőnek.

Akárcsak az imént Niare esetében, itt is jelentősebb előzmények nélküli, eredendő őskultúrával van dolgunk, csak éppen ezúttal ebben nincs semmi meglepő. A további humán fejlődés kiinduló alapjául szolgáló őskultúrák ugyanis szerte Yneven efféle primitív, jobbára törzsi-nemzetségi szervezetben élő közösségeket takarnak; ezek alakulnak aztán át az idő múlásával, a viszonyok változásával a különféle másféle társadalmakká. Hasonlóképpen vélekedhetünk a korg kultúrájáról is; inkább csírázó magnak, semmint érett termésnek tekinthetjük. Tulajdonképpen csak mindenképpen tiszteletet ébresztő méretei és az Észak politikai életében betöltött jelentős szerepe miatt érdemel bővebb tárgyalást.

A „vad csücsök” – természetes adottságai, főként a szűkös termőterület folytán – sohasem bírt nagyobb számú népességet eltartani. Ugyanezen adottságok viszont – az erősen tagolt, sziklás talaj, a vízmosások, szurdokok, a hosszú, keskeny tengeröblök a partmenti sávban – ideális körülményeket teremtettek a kisebb-nagyobb rablótanyák számára. Így hát a félsziget lakossága már ősidők óta erőszakkal szerezte meg magának a környékbéli tartományokból mindazt, amit megtermelni nem tudott. A K'Harkad és a J'Hapinla hegységben valóságos hálózata alakult ki a támaszpontként használt, nemegyszer erősített rejtkehelyeknek, ahol az őslakosok egyrészt menedéket leltek a civilizáltabb vidékek hatóságai elől, másrészt felkészültek több hetes – sőt hónapos – zsákmányszerző portyáikra. Egyik-másik ilyen portya kisebbfajta hadjáratnak is beillett volna: akár három-négyszáz felnőtt férfi is részt vett benne. A tengerparti övezetben ugyanilyen lehetőségekkel kecsegtettek a szárazföld belsejébe hosszan benyúló, mély vízű, ám késpenge-keskeny öbölnyiladékok. Már a P. sz. első ezredforduló környékéről vannak adataink a „vad csücsökben” tanyázó nyílt vízi kalózkodókra.

A félsziget területén a zsványtanyáknak végül két sűrűbb övezete alakult ki. A K'Harkad és a J'Hapinla vonulatok tövében, az előhegyek között számos álcázott sziklavárat találunk, amelyeket azonban csupán ideiglenesen laktak. A népesség inkább hordozható vesszővázás sátrakban élt, és szűk körben változtatta szálláshelyét a titkos menedékhely körül. Ezek lovas szárazföldi rablók voltak, akik azonban – szemben az ilanori vagy a déli nomád harcosokkal – sohasem küzdöttek íjjal, csak kopjával és szablyával. Elöljáróikat kánoknak nevezték. Ugyanakkor a tengerparti sávban minden hajózható öbölnyiladék egy-egy gazdag kalózvezér fennhatósága alatt állt, aki a telet udvarházában töltötte, tavasztól ősziig viszont a tengeren portyázott legényeivel. Etnikailag a két csoport között nemigen volt különbség, annál inkább elválasztotta őket a „munkamódszerük”. Ebből már igen korán viszályok, egyenetlenkedések adódtak, míg végül a jobban szervezett és mozgékonyabb szárazföldiek

uralmuk alá hajtották az öblök népét, akik igen sebezhetőek voltak a „hátszágukból” indított támadásokkal szemben. Legkésőbb...

2008.05.20.

Szerző: Raoul Renier

Forrás: DV Fórum, Ynev téma, 302

hozzászólás

Szerkesztette: Magyar Gergely

A cikknek - a fórumhozzászólásnak furcsa vége szakad, de nem folytatódik.